

Педагогам важливо спрямувати зусилля дітей на те, щоб діяльність була доцільною, соціально значимою. Завдання педагога - сприяти формуванню поваги один до одного, дружби, взаємної виручки та взаємної відповідальності. У конкретних справах, що покращують існуючу дійсність, повинні виявлятися вміння жити і працювати в світі, що постійно змінюється, розробляючи власну стратегію поведінки, здійснювати моральний вибір, несучи за нього відповідальність, виробляти в собі вміння використовувати особливості своєї індивідуальності для розкриття індивідуальності іншої людини.

Прасол І.О., Резнік С.М.

м. Харків, Україна

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

**УСВІДОМЛЕННЯ МАЙБУТНІМИ ФАХІВЦЯМИ ОСВІТНІХ,
ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК ВАЖЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ
ПРОФЕСІЙНОЇ СПРЯМОВАНOSTІ**

Система освіти є першоосновою прогресу будь-якої країни, а також показником рівня її розвитку. Тому сьогодення освіта потребує оновлення, реформування, нових підходів до викладання, підготовки провайдерів змін. У сучасних умовах ринкових відносин висувуються нові вимоги до навчання майбутніх фахівців освітніх, педагогічних наук. Саме однією із таких вимог – є забезпечення усвідомлення майбутніми фахівцями освітніх, педагогічних наук важливості формування професійної спрямованості. Майбутній фахівець повинен чітко розуміти важливість вибору професії, володіти значним обсягом професійної інформації, бути ерудованим та професійно компетентним, мобільним, відповідальним і наполегливим у досягненні професійних цілей.

Сучасний освітянський ринок праці сьогодні потребує мотивованого, захопленого своєю працею, конкурентоспроможного, гнучкого, креативного педагогічного працівника. Здатного продуктивно та віддано працювати на благо суспільства та людей, керуючись високою професійною спрямованістю.

У наукових роботах М.М.Фіцули професійна спрямованість розглядається «як своєрідна установка на педагогічну діяльність і психологічна готовність до неї» [1, с.136].

Професійна спрямованість – це особиста мотивація та ставлення майбутнього фахівця до освітнього процесу, прагнення удосконалювати свою професійну майстерність після закінчення закладу вищої освіти і протягом життя, особистісний освітній вектор.

Особливу роль у формуванні професійної спрямованості відіграє мотивація майбутніх фахівців освітніх, педагогічних наук, що як раз і дозволяє забезпечити усвідомлення ними важливості такої спрямованості для успішності як навчальної, так і майбутньої педагогічної діяльності.

Сучасний тлумачний психологічний словник поняття мотивації розглядає «як спонукання, що викликають активність організму і визначають її спрямованість. Усвідомлювані або неусвідомлювані психічні фактори, що спонукають індивіда до здійснення певних дій і визначають їхню спрямованість та цілі» [2, с.264].

Ключовим завданням викладачів закладів вищої освіти залишається формування у фахівців освітніх, педагогічних наук позитивних мотивів на кожному навчальному занятті, застосовуючи активні форми та методи навчання. Основні форми роботи повинні носити випереджально-модельючий характер, враховувати весь комплекс змін у сучасній освіті, відповідати Державним стандартам, європейському рівню освіти. Наприклад, нетрадиційними роботи зі студентами, які можуть сприяти їх

мотивації та активності можуть бути:– скайп-конференції, вебінари, воркшопи, фокус-групи, науково-практичні, пролонговані семінари, круглі столи, наукові конференції та інше.

Проаналізувавши літературні джерела, можна стверджувати, чим вища мотивація у здобувачів освіти, тим більш якісною буде майбутня професійна діяльність.

Як зазначав А. Макаренко «майстром стає той, хто прагне цього, хто працює, хто осмислює власну діяльність» [4, с.229]. Формування професійної спрямованості – це, в першу чергу, розуміння важливості мотивів професійного вибору, врахування індивідуальних якостей (інтересів, переконань, стереотипів поведінки, цілей), у майбутньому, отримання задоволення від професійної діяльності. Це внутрішньоособистісний механізм, який забезпечує осмислення студентами майбутньої фахової діяльності та передбачає усвідомлення важливості розвивати у себе професійну спрямованість.

Професійна спрямованість визначає мотивацію та ставлення майбутнього фахівця освітніх, педагогічних наук до навчання та професійної діяльності, а, отже, має велике значення у академічній успішності та кар'єрному просуванні у майбутньому.

Таким чином, виникає потреба у забезпеченні у навчальному процесі усвідомлення майбутніми фахівцями освітніх, педагогічних наук важливості формуванні професійної спрямованості.

Список використаних джерел

1. Фіцула М.М. Вступ до педагогічної професії: Навчальний посібник для студентів вищих педагогічних закладів освіти. 2-ге вид. Тернопіль: Навчальна книга-Богдан, 2003. 136 с .

2. Шагар В. Б. Сучасний тлумачний психологічний словник. – Харків: Психологічний словник. Прапор, 2007. 264 с .

3. Макаренко А.С. Деякі висновки з мого педагогічного досвіду. *Твори в семи томах*. Т. 5. К.: Рад.шк., 1954. 229 с.

*Проценко А.
м. Харків, Україна*

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»
**ОСОБЛИВОСТІ НАВИЧОК ТАЙМ-МЕНЕДЖМЕНТУ В СТРУКТУРІ
ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ**

На сьогодні успішність особистості в професійній діяльності перш за все залежить від рівня розвитку професійних компетенцій. Будь-яка діяльність індивіда вимагає великих зусиль, відповідних навиків, знань, умінь мотивації, можливостей. Професійна компетентність складається з великої кількості компонентів, що доповнюють один одного для успішної реалізації діяльності. Але, варто зазначити, що вміння розподілу власного часу або навик тайм-менеджменту – є як складовою професійної компетентності так і запорукою всіх складових компонентів тієї ж професійної компетентності.

Тайм-менеджмент можна визначити як процес прийняття рішень, який структурує, захищає та адаптує час людини до мінливих умов середовища. Володіння навичками тайм-менеджменту необхідні на кожному етапі життєдіяльності, особливо для ефективної професійної діяльності [1].

Ефективність використання часу передбачає три основні припущення: усвідомлення часу, усвідомлення елементів, які заповнюють час, і позитивні робочі звички. Як правило, таке усвідомлення розвивається через саморегуляцію та розробку цілей і планів дій, і було виявлено, що такі методи управління часом можуть знизити почуття